

ningsbeløbet i intet Tilfælde maa overstige 800 Kr. Paa Grund af de særlige Forhold, som her ofte gøre sig gældende med Hensyn til Forsørgelsen, maa det vistnok siges at være et Fremskridt, at denne Bestemmelse er kommen ind i Loven. Saaledes som Lovforslaget her foreligger, have, som jeg før bemærkede, alle kunnet samle sig om det nede i det andet Ting. Man har vist Imødekommen fra de forskellige Sider, og derved er det lykkedes at naa til Enighed, idet alle have erkendt, at det vilde være overordentlig heldigt og glædeligt, om Lovforslaget endnu i denne Rigsdagssamling kunde blive gennemført, saa at man fik Ulykkesforsikringen udvidet til et Omraade, hvor der i høj Grad er Trang til den. En ganske enkelt lille Uoverensstemmelse har der dog været nede i Folketinget. Det var angaaende Lovens sidste Paragraf, som handler om dens Ikrafttræden. Denne Paragraf gaar ud paa at give Indenrigsministeren Bemyndigelse til at sætte Loven i Kraft, senest dog den 1. April 1906. Man har fra en enkelt Side næret nogen Betænkelighed herved, fordi man har ment, at det Tilfælde kunde indtræffe, at Rederne ikke fik et tilstrækkeligt Varsel, inden Loven traadte i Kraft. Den foreslaaede Form er ønsket fra min Side, fordi det dels vil være heldigt, at man kan forberede Lovens Ikrafttræden straks, og dels ogsaa vilde være ønskeligt, om det kunde lykkes at sætte den i Kraft noget tidligere end den 1. April 1906. Jeg har siden Forhandlingerne i Folketinget foretaget en Undersøgelse af, paa hvilket Tidspunkt det kan anses for gørligt tidligst at faa Loven ført ud i Livet, og jeg kan her udtale, at det efter disse Undersøgelser sikkert vil vise sig, at man ikke kan lade den træde i Kraft før tidligst den 1. Januar 1906. Og jeg skal her tilføje, at jeg under ingen Omstændigheder agter at lade Loven træde i Kraft, før jeg ved Forhandlinger med Fællesrepræsentationen for dansk Søfart har sikret mig, at man fra Redernes Organisations Side finder, at den Frist, der bliver indrømmet, i enhver Henseende er fuldt rimelig. Jeg skal tillade mig paa det varmeste at anbefale det foreliggende Lovforslag til det høje Tings Velvillie og udtale Haabet om, at det vil give det en hurtig og velvillig Behandling, saaledes at Lovforslaget kan blive ført gennem Rigsdagen endnu i denne Samling.

Carstensen: Det er nu omtrent 16 Aar siden, at Spørgsmaalet om Ulykkes-

forsikring for Arbejdere overhovedet var til Behandling her i Landstinget, idet den daværende Indenrigsminister i Samlingen 1888—89 indbragte et Forslag, der gjaldt Arbejdere i alle mulige Virksomheder. Forslaget gik til Udvalgsbehandling, og ved Slutningen af Samlingen afgav Udvalget sin Betænkning, hvori Forsikringen for Fiskere og Søfolk var udeladt, da man ikke havde tilstrækkeligt statistisk Materiale til at bygge bestemte Beregninger paa. I den følgende Samling kom Forslaget igen til Landstinget, suppleret med de Oplysninger, man savnede, og i Begyndelsen af Aaret 1890 vedtoges dette Forslag, der, som sagt, omfattede alle Arbejdere. Det var imidlertid saa sent hen paa Samlingen, at det ikke kunde komme videre. Derefter hvilede Sagen en Del Aar, indtil man endelig naaede til den store Forsikringslov for Industrien. Da denne Lov havde virket et Par Aar, fik vi den næste Lov, Fiskeriforsikringsloven, og nu staa vi her overfor det tredje Led i Rækken, nemlig en Lov for søfarende. Naar nu det, som mangler i den tidligere Lov, og det, som mangler i dette Forslag, føjes til, nemlig i den tidligere Arbejderlov Bestemmelser om Haandværket og i denne Lov Bestemmelser om Skibe under 20 Tons Drægtighed, saa ere de Huller stoppede, og saa staa kun tilbage Landbrug, Skovbrug, Havedyrkning og endelig en almindelig Invaliditetslov. Naar hele denne Række af forskellige Lovforslag er gennemført, kunne vi sige, at vi ere naaede saa langt, som den moderne, humane Opfattelse kræver, og at der er gjort et stort Arbejde. Nu maa vi jo imidlertid stoppe ved det foreliggende Lovforslag, og jeg skal tillade mig at drage en Sammenligning mellem dette og de to allerede gældende Love. Men før jeg gør det, vil jeg fremføre et Par Bemærkninger om den Vandrang, dette Forslag har foretaget. Det blev indbragt i Folketinget allerede den 11. Oktober forrige Aar, og det kom til 1ste Behandling den 7.—8. November. De Oplysninger, der udkrævedes fra Ministeriet, vare indleverede kort før Jul, men der kom saa pludselig en Standsning, skønt alle vare enige om at lovprise Forslaget og om, at det paa enhver Maade burde fremmes saa hurtigt som muligt. Forklaringen hertil ligger jo ganske simpelt i Ministerskiftet. Indenrigsministeren skiftede, og en Mand, der tiltræder et saa omfattende Hverv som det at styre Indenrigsministeriet, kan jo ikke være forud inde i alle de Love, der foreligger. Han